
Giúp Đỡ Lauren

Tôi hoàn toàn thành thật khi nói rằng mình chẳng hề mong ngóng đến mùa Giáng Sinh đầu tiên - sau khi gia đình tôi dọn đến chỗ ở mới, xa rời sự thân ái của họ hàng và bạn bè. Tất nhiên tôi cũng có nghĩ tới quà cáp, nhưng mặc cho niềm vui mùa lễ mỗi lúc một tới gần, tôi vẫn giữ thái độ hoài nghi. Tôi nhớ quay quắt thời tiết lạnh lẽo ở đó, ca sôcôla nóng bốc khói thơm lừng, tiệc Giáng Sinh hàng năm tại nhà đứa bạn thân, gian phòng khách nhà tôi bùng sáng lên với những dây đèn trên cây thông, và trên tất cả, là lễ Giáng Sinh ở nhà bà ngoại...

Sau chuyến đi dài khoảng hai giờ, cả sáu người trong gia đình tôi kéo thóc vào căn bếp ấm áp của bà ngoại. Mùi thơm ngọt ngào của bánh quy mới nướng và mùi thơm lừng của thịt gà tây trong lò luôn khiến tôi chảy nước miếng. Bà ngoại hồi hả rộn rịp với chiếc tạp dề dính đầy bột, miệng cười tươi và phân phát cho mỗi đứa chúng tôi một cái hôn. Bà than vãn về thời tiết lạnh lẽo, rồi xoa đầu chúng tôi và đẩy chúng tôi sang phòng khác chơi. Bốn chị em tôi nôn nao ngồi chờ đám anh em họ - con của dì tôi hoặc cậu tôi. Cuối cùng, khi chúng kéo ủa tới. Tất cả chúng tôi nháy mắt cho nhau và lao xuống tầng hầm, bí mật bàn tán về món quà Giáng Sinh.

Theo tôi nhớ được, hầu như Giáng Sinh nào chúng tôi cũng làm giống hệt như vậy. Nhưng từ khi gia đình tôi dọn nhà đi, truyền thống Giáng Sinh đó không còn nữa. Tôi cảm thấy mình tuyệt vọng trước một mùa Giáng Sinh hoàn toàn đổi khác. Tuy nhiên, với sự giúp đỡ của một con bé năm tuổi tên Lauren, tôi biết rõ lại thì mình cũng không đến nỗi bất hạnh như thế.

Trường học bắt đầu nghỉ lễ, và chúng tôi chuẩn bị đi mua sắm Giáng Sinh - không phải cho chúng tôi, không phải cho bạn bè, mà cho một con bé có tên Lauren. Con bé sống trong một gia đình nghèo xác nghèo xơ, và chúng tôi định mua những món quà Giáng Sinh mà gia đình nó không thể mua nổi.

Tôi vừa đi vừa nghĩ: Một con bé năm tuổi thích đồ chơi gì há? Nhưng khi tôi nhìn xuống danh sách mà mẹ nó gửi cho chúng tôi - thông qua nhà trường - thì tôi chẳng thấy đồ chơi đồ chiếc nào cả. Lauren chỉ xin ông già Nô-en bút tất, đồ lót, quần áo và giày... Trời, những món quà mà tôi luôn tỏ ra thất vọng khi nhận được. Tôi nhớ mình đã hăm hở chộp lấy cái hộp có dán nhãn "Ông già Nô-en tặng Maddy" và xé toạc tờ giấy bọc sắc sỡ sáng chói, để rồi nhìn thấy... quần áo. Tôi nhăn nhó đẩy nó sang một bên. Tôi không hề nghĩ rằng sẽ có người cần thiết những món đồ đó. Và chính xác con bé Lauren chỉ xin có thế thôi.

Bốn chị em tôi vui vẻ chọn lựa quần áo cho Lauren. Tuy nhiên, công việc đi giao những món quà làm chúng tôi hơi bị sốc.

Chúng tôi ra đi rất sớm, khoảng bảy giờ sáng, để tránh làm bà mẹ của Lauren bị bối rối. Cả con đường còn yên ngủ, thậm chí chẳng có tiếng chó sủa khi chúng tôi tới gần. Chúng tôi lái xe ngang qua các cửa hiệu bị bỏ hoang, các căn nhà và các xe lưu động điều tàn. Nhiều nhà không có bảng số, khiến cho việc tìm nhà Lauren còn khó hơn. Cuối cùng, xe lưu động của Lauren nằm trên một rẻo đất nhỏ xíu bằng cái lỗ mũi. Rải rác này thật ra là một bãi bùn giữa đồng rác và đồng đồ gỗ hư hại.

Lối vào đã không có, mà hộp thư cũng chẳng có luôn. Mẹ tôi phải xoay sở dứ lăm mới tìm ra được chỗ đậu xe. Rồi, những bậc gỗ bị mục - dẫn mẹ con tôi tới cánh cửa cái - hình như chỉ muốn sập xuống dưới sức nặng của bà và bao quà kênh cang. Toàn bộ khung cảnh nhuốm một vẻ tối tăm, u ám và tối tàn. Đồng quà xanh đỏ của mẹ tôi nổi bật lên trên phong nền đen đúa đó.

Mẹ tôi thận trọng bước lên bậc thềm gỗ, bà chậm rãi đặt bao đựng quà xuống sàn và gõ cửa vài cái. Khi mẹ tôi quay trở về xe thì cánh cửa bật mở. Một phụ nữ bước ra, vẻ mặt cau có và giận dữ.

Mẹ tôi thò đầu ra khỏi cửa xe, tươi cười giải thích:

- Chúng tôi có quà cho Lauren.

Người phụ nữ không nghe rõ câu nói của mẹ tôi nên cứ đứng đó nhìn bằng cặp mắt vô cảm. Bà ấy không để ý tới bao đựng quà nằm nơi chân. Tôi vội chồm người tới và tắt động cơ đi. Mẹ tôi bước ra khỏi xe và giải thích một lần nữa:

- Chúng tôi có vài món quà Giáng Sinh tặng cho Lauren.

Ánh mắt tối tăm của bà ấy dịu xuống và bà ấy mỉm cười. Hình như bà ấy lúng túng tới nỗi không thể thốt thành lời. Tất cả chúng tôi đồng thanh nói to: "Chúc mừng Giáng Sinh!" rồi mẹ tôi lái xe đi - để lại phía sau lưng người phụ nữ vẫn còn đứng nơi ô cửa và mỉm cười nhìn theo.

Giáng Sinh năm đó, khi ngồi nhìn những gói quà bọc giấy sắc sỡ, nhìn cây thông chiếu ánh sáng lấp lánh, nhìn gia đình vui vẻ hạnh phúc, tôi nhớ đến Lauren. Tôi hy vọng nó cũng đang đón một ngày Giáng Sinh tuyệt vời cùng gia đình. Tôi nghĩ, hình như chúng tôi cũng góp phần vào để con bé năm tuổi vẫn còn tin rằng ông già Nô-en là có thật.

Ngược lại, Lauren cũng giúp tôi nhận ra bản thân mình thật sự may mắn. Nhờ có con bé, tôi thật sự hiểu hết ý nghĩa của Giáng Sinh, đó là trao tặng và yêu thương. Với tôi, Giáng Sinh năm đó là ngày nghỉ lễ thật đáng nhớ. Dù Lauren đang ở đâu, tôi hy vọng nó cũng có ý nghĩ như vậy.

Maddy Lincoln, 13 tuổi.